

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1930/2017
17.01.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Љубице Милутиновић, председника већа, Биљане Драгојевић и Весне Субић, чланова већа, у парници тужиоца „АА“ ..., чији је законски заступник ББ, против туженог ВВ из ..., чији је пуномоћник Дане Лужајић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 775/2017 од 25.04.2017. године, у седници већа одржаној 17.01.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 775/2017 од 25.04.2017. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Суботици П број 53/16 од 16.01.2017. године, одржано је на снази решење о извршењу Основног суда у Суботици пословни број ИИв. 15/15 од 09.02.2015. године у делу којим је обавезан тужени да тужиоцу исплати износ од 1.085.736,55 евра са затезном каматом почев од 06.02.2015. године до исплате у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате и у делу којим је обавезан тужени да тужиоцу исплати износ од 97.500,00 динара на име накнаде трошкова извршног поступка, док је решење о извршењу донето под истим бројем у делу којим је одлучено о преосталом делу главног дуга, затезне и уговорене камате укинута и тужбени захтев у том делу одбијен. Тужени је обавезан да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати 128.101,50 динара у року од 15 дана.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 775/2017 од 25.04.2017. године, одбијена је жалба туженог и потврђена пресуда Вишег суда у Суботици П. број 53/16 од 16.01.2017. године у усвајајућем делу и у делу о трошковима парничног поступка.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену ревизију је благовремено изјавио тужени због погрешне примене материјалног права, са предлогом да Врховни касациони суд другостепену пресуду преиначи у смислу ревизијских навода или укине обе нижестепене пресуде и предмет врати на поновно суђење.

Испитујући правилност побијане пресуде на основу члана 408. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11... 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а на друге битне повреде одредаба парничног поступка тужени у ревизији не указује.

Према утврђеном чињеничном стању тужени је јемац – платац за обавезе привредног друштва „ГГ“ ... које је то друштво преузело у односу на тужиоца. Дана 03.11.2006. године закључен је уговор о јемству између тужиоца као повериоца и туженог као јемца платца у коме су странке констатовале да према тачки 1. Уговора тужилац је поверилац који је 03.11.2006. године са предузећем „ГГ“ ... као дужником, закључио уговор о издавању гаранције број ... под условима који су у уговору наведени а то су: да је износ гаранције 1.700.000,00 евра увећано за камату по каматној стопи која је уговорена уговором о кредиту између тужиоца и предузећа „ГГ“ ..., провизија – за обраду захтева у износу од 0,15% од износа издате гаранције, провизија за администрацију у износу од 0,15% од износа издате гаранције, провизија за администрацију у износу од 0,15% од износа издате гаранције, 2,40% годишње као провизија за издавање гаранције која се обрачунава на износ салда по кредиту чија се отплата гарантује, са роком измирења 31.01.2009. године, уз права повериоца на наплату свих трошкова који произађу из уговора о издавању гаранције број ... који чини саставни део тог уговора.

Тужени ВВ као јемац платац прихватио је према одредби тачке 2. закљученог Уговора о јемству да као јемац платац за дужника из основног посла измири све његове доспеле уговорне обавезе, уколико он то сам не учини у року доспећа, те се обавезао да повериоцу на први позив испуни пуноважну и доспелу обавезу дужника у износу и на начин како је предвиђено уговором о издавању гаранције; да обавеза обухвата износ главног дуга од максимум 1.700.000,00 евра увећана за камату, трошкове, накнаде и споредна потраживања у динарској противвредности по продајном курсу повериоца на дан плаћања; ради додатног обезбеђења преузете обавезе стране су се споразумеле да јемац на име обезбеђења достави три бланко соло менице са клаузулом „без протеста“ које су потписане од стране јемца уз одговарајуће овлашћење повериоцу. Уговор се закључује уз пуну сагласност дужника из уговора о издавању гаранције ..., који својим потписом на уговору ту сагласност потврђује, а да на све што није предвиђено уговором примениће се

законске одредбе. Уговор је потписао (у овом спору тужени) ВВ као јемац, а уз сагласност дужника и оверу печата предузећа „ГГ“ из ... .

Дана 20.11.2009. године закључен је споразум о исплати дуга између тужиоца и предузећа „ГГ“ ... као дужника којим су се стране сагласиле да је банка-тужилац, на основу уговора о издавању гаранције од 03.11.2006. године извршила исплату у износу од 1.719.789,51 евра дана 27.02.2009. године, те да потраживање банке од дужника на дан 31.10.2009. године износи 1.842.684,87 евра, уговарајући динамику исплате и датум 30.11.2017. године као крајњи рок исплате као и да уговор о издавању гаранције чини саставни део овог споразума.

Истог дана 20.11.2009. године закључен је анекс број 1 Уговора о јемству између тужиоца и туженог као јемца платца, којим је констатовано да су уговорне стране сагласне да сада јемчева обавеза обухвата износ главног дуга до максималног износа од 1.842.684,67 евра у динарској противвредности по средњем курсу банке на дан плаћања и да јемац платац достави банци три бланко соло менице са клаузулом „без протеста“ уз одговарајуће овлашћење.

Тужилац је испунио обавезу из закљученог уговора и потражује испуњење дуга од јемца платца према обавезама преузетим на основу анекса уговора о јемству од 20.11.2009. године који је прихватио да као јемац платац обавезе према тужиоцу које произилазе из споразума од 20.11.2009. године, закљученог између тужиоца и „ГГ“ ... као главног дужника, испуни.

Правилном применом материјалног права нижестепени судови су усвојили тужбени захтев тужиоца, правилно оцењујући да тужени у својству јемца платца се није обавезао на исплату непостојећег дуга, већ на исплату дуга главног дужника из споразума од 20.11.2009. године који представља правни основ обавезе главног дужника према тужиоцу као повериоцу.

Према одредби члана 997. Закона о облигационим односима уговором о јемству се јемац обавезује према повериоцу да ће испунити пуноважну и доспелу обавезу дужника ако то овај не учини. Према одредби члана 1004. став 3. Закона о облигационим односима ако се јемац обавезао као јемац платац да одговара повериоцу као главни дужник за целу обавезу, поверилац може захтевати њено испуњење било од главног дужника, било од јемца или од обојице у исто време (солидарно јемство) а према ставу 4. исте одредбе јемац за обавезу насталу из Уговора у привреди одговара као јемац платац пошто друго није уговорено. Поред тога, према одредби члана 1007. став 1. Закона о облигационим односима у случају стечаја главног дужника поверилац је дужан пријавити своје потраживање у стечај и о томе обавестити јемца, иначе одговара јемцу за штету коју би овај због тога трпео према ставу 2. истог члана. Смањење обавезе главног дужника у стечајном поступку или у поступку принудног поравнања не повлачи за собом одговарајуће смањење јемчеве обавезе, те јемац одговара повериоцу за цео износ своје обавезе.

Присуство чињенице да су отварањем стечајног поступка над главним дужником све обавезе главног дужника доспеле за наплату (члан 81. став 1. Закона о стечају „Службени гласник РС“ број 104/99, 99/11, 71/2012, 83/14) не представља сметњу да тужени као јемац платац – издавалац бланко сопствене менице сагласно члану 997, 1004. став 3. и 1007. Закона о меници буде у обавези да тужиоцу исплати преостали неплаћени износ главног дуга који је утврђен вештачењем од 1.085.736,55 евра са законском каматом, а који је утврђен споразумом и анексом број 1 Уговора од 20.11.2009. године закљученим између тужиоца и главног дужника предузећа „ГГ“ из ... као и тужиоца и туженог као јемца платца, јер су закључени након што је тужилац исплатио износ по уговору о издавању банкарске гаранције кориснику банкарске гаранције.

Неосновани су ревизијски наводи о погрешној примени материјалног права. Тужени се у ревизији позива на чињеницу да је по уговору о издавању банкарске гаранције број ... од 03.11.2006. године (закљученог између тужиоца и „ГГ“ ...), гаранција издата на рок који је 30 дана дужи од крајњег рока кредита који је одобрен, а крајњи рок не може бити дужи од 31.01.2009. године. Наиме, тужилац и главни дужник „ГГ“ ... су након доспелости дуга за исплату дана 28.12.2009. године по ранијем закљученом споразуму из 2006. године, закључили споразум о исплати дуга за исто потраживање којим је у члану 3. дужник се обавезао да целокупан дуг из преамбуле овог споразума увећан за припадајућу камату која се обрачунава почев од 01.11.2009. године и провизије које се обрачунавају од дана закључења овог Споразума исплати банци најкасније до 30.11.2017. године. На основу анекса број 1 Уговора о јемству закљученог између тужиоца и туженог странке су се сагласиле да се преамбула Уговора о јемству мења између осталог и о року важења споразума који је сада означен на 30.12.2017. године, што представља 30 дана од истека рока закљученог између тужиоца и главног дужника. Самим тим у анексу број 1 Уговора о јемству тужени је прихватио да рок важења споразума из претходно закљученог уговора тужиоца и главног дужника буде 30.12.2017. године уз право банке на наплату свих трошкова који могу проистећи у вези припреме извршења уговора и споразума који прилог чини саставни део уговора. С обзиром на постојање међусобног односа, тужени ВВ прихватио је, да као јемац платац за дужника измири све његове доспеле уговорене обавезе, уколико овај то сам не учини о року доспећа чиме се сагласио да се члан 2. Уговора о јемству мења као и наредни чланови који се тичу обезбеђења преузетих обавеза, давања бланко соло менице са клаузулом без протеста, достављањем пописа личне имовине туженог ВВ овереног код суда, сагласности супруге за закључење анекса уговора, те уз обавезу да јемац платац за време трајања споразума за чије испуњење јемчи неће располагати својом личном имовином без претходно писмене сагласности банке. У члану 5. анекса 1 уговора констатовано је да уговорне стране сагласно констатују да се уговор закључује уз пуну сагласност дужника из уговора и споразума који својим потписом на овом уговору и сагласношћу потврђују. Овај анекс уговора лично је потписао ВВ– тужени у овом спору.

Код несумњиво утврђене обавезе туженог на исплату досуђеног износа који је утврђен вештачењем, неосновани су ревизијски наводи о погрешној примени материјалног права.

На основу изложеног, Врховни касациони суд је оценио да ревизија туженог није основана, па је одлучио као у изреци на основу члана 414. став 1. ЗПП.

Туженом не припадају трошкови ревизијског поступка, јер није успео са изјављеном ревизијом.

**Председник већа – судија
Љубица Милутиновић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић